

Syndroomgesprek

- Is het niet zo dat jij met dat syndroom zit?
- Ja ja, dat is juist.
- Zit ik er ook mee?
- Nee nee. Eh. Ja ja. Eh. Nee. Nee.
- Ha ha. Je weet het niet?
- Nee nee. Eh. Ja ja. Eh. Nee, eh, ja..
- Allemachtig. Je zult er maar mee zitten.
- Ja! Daar heb jij geen weet van!
- Kom kom. Je hoeft niet direct vijandig te doen!
- Ben ik niet je beste vriend?
- Beste vriend? Jij? Eh.
- Ben ik je beste vijand? Is dat een makkelijke vraag?
- Dat syndroom hè... Dat is vijandig...
- A-gossie. En nu ben je alle begrip van het begrip ‘vriend’ kwijt.
- Met dat syndroom hè... vergeet je de gekste dingen.
- Dat syndroom van jou, wat is dat voor syndroom?
- Welk syndroom?
- We schieten niet op. Je weet dat we met elkaar praten?
- Er ontgaat me veel, maar dat niet. Je sprak van een syndroom. Lijd jij ergens aan?
- Het is echt een syndroom... Weet je nog dat je er mee zit?
- Ja ja. Vanzelfsprekend. En jij zit er ook mee, nietwaar?
- Intussen wel. Is er een huisarts die dit behandelt?
- Ik laat me niet behandelen, ik kijk wel uit. Ik zit er niet mee!
- En dat laat je duidelijk merken.
- Ik merk het. Maar wat ik me toch afvraag: zit jij ermee?
- Tot vandaag nauwelijks. Door ernstige gevallen als het jouwe bemerk ik weer hoe ingrijpend het is.

20+7|20-11|20-6; zes-tien-veertien